

מה בין אנשי משפט, דמוגרפיה וקיומה של ישראל

ארנון סופר¹

ראש קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה, אוניברסיטת חיפה

המאמר עוסק בשלושה נושאים עיקריים: הצגת עמדות מצד אנשי אקדמיה ובעיקר משפטנים המעידות על בורות בכל הנוגע לדמוגרפיה והשלכותיה; הקשר בין דמוגרפיה לקיומה של ישראל היהודית באזור עוין אנטי דמוקרטי שאינו מקבל את ישראל, שבו מהלכת ישראל על שביל צר שכל מעידה בו יכולה להיות סופנית; ניתוח הקשר בין צפיפות גבוהה לעולם שלישי ועל הסכנה שבהתכנסות יהודי ישראל למרחב תל-אביב. המאמר מנסה לענות על השאלה כיצד אפשר לשמור על צביונה היהודי של ישראל ולא פחות מכך על היותה מדינת עולם מפותח למרות התנאים הקשים שבהם נתונה המדינה.

מבוא

כגאוגרף העוסק שנים רבות בהשלכותיה של הדמוגרפיה על מדינת ישראל אני עוקב בדאגה רבה אחר ההתקפות הקשות הנשמעות בשנים האחרונות מצד גורמים שונים בציבור הישראלי, מימין ומשמאל, על העלאת נושא קרדינלי זה על סדר היום. נראה שהמכנה המשותף של התוקפים למיניהם הוא בורות ולעתים עיוורון בכל הנוגע לקשר ההדוק בין דמוגרפיה לבין קיומה של מדינת ישראל. אמנם רובנו בורים בתחומים שאינם במוקד עשייתנו או התעניינותנו, אך מי שמתיימר לשפוט, להשיא עצות מלומדות ולגנות אחרים בנושאים גאופוליטיים, מן הראוי שיכיר, ולו באופן שטחי, את הסוגיה הדמוגרפית ואת השלכותיה.

השיקולים הדמוגרפיים מונעים את הגשמת חלומו של הימין הקיצוני לספח את כל שטחי יהודה, שומרון וחבל עזה למדינת ישראל, ומכאן המניע להתנגדותו העזה להעלאת הנושא הדמוגרפי לסדר היום (צימרמן, זייד וויז 2006). מן הצד השני של הקשת הפוליטית נמצאים שוחרי טוב, אניני דעת אוטופיסטים – אנשי אקדמיה, תכנון, ארגונים לזכויות אדם, תנועות פמיניסטיות, תנועות פוסט ציוניות ואנשי משפט (האחרונים הם המדאיגים אותי ביותר) – הרואים בהעלאת הנושא הדמוגרפי גזענות והפרת זכויות האדם. מכאן קצרה הדרך להתקפה על מדינת ישראל היהודית, על הציונות ועל צה"ל (וסרמן 1.8.2008; שטרנהל 10.7.2008, 8.8.2008; ניצן 2007). ביטויי

1 פרופ' אמריטוס בחוג לגאוגרפיה ולימודי סביבה, ראש קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה וראש המרכז למחקר של המכללה לביטחון לאומי.

רצון טוב כאלה נעשים תוך התעלמות מוחלטת – בעיקר מתוך בורות – מהמציאות שבה נוצרה מדינת ישראל, מהמציאות בה היא מתקיימת ומצרכיה.

להלן דוגמאות ספורות לגינוי הנושא הדמוגרפי:

במאי 2005 קיים מוסד ון ליר שני כנסים נגד הדמוגרפיה: האחד, "מדינה יהודית ודמוגרפית" והשני, "דמוגרפיה ודמוקרטיה" (הגנת הדמוקרטיה הופקדה בכנס בידי חבר הכנסת עזמי בשארה...).

בשנים האחרונות מותקף היישוב ניר צבי מדי פעם בשל רצונו לגדור עצמו בגדר או בחומה שתגן עליו מפני הגנבות והפריצות המרובות, שמקורן כנראה באנשים מפרדס שניר הקרוב. אחד המתקיפים הבולטים בעניין זה הוא המתכנן חיים יעקובי. הוא מאשים את ניר צבי בגזענות, בגטואיזציה ובהדרה (מושגים שכיחים בז'רגון של השמאל הרדיקלי) ומביע דאגה שמא בעתיד תפריע החומה לתושבי פרדס שניר להתפשט מערבה (לתוך ניר צבי...). הוא רק לא השתמש במושג "לבנסראוס" הגרמני, "מרחב מחיה" בעברית, בגין גידול אוכלוסייה מהיר בקרב קבוצה אחת דווקא!

באפריל 2008, בכנס על עיצוב המרחב בישראל באוניברסיטה העברית, זעק על הבמה עו"ד יוסף ג'בארין מראשי עדאלה: "אינני יכול יותר לשמוע על דמוגרפיה!" משום מה הוא לא הזכיר בהקשר זה את העובדה כי ישראל מעודדת בעקיפין את הריבוי הדמוגרפי הבדווי באמצעות קצבאות הילדים. עד נובמבר 2002 העניקה המדינה מדי חודש 24 אלף שקל נטו לאביהם של 30 ילדים (מכמה נשים), ויש בדוויים שמספר ילדיהם גדול מזה (מכר בדווי סיפר לי שלאביו 99 ילדים). ג'בארין אף לא התייחס לאפשרות שריבוי טבעי כזה הוא מתכון לעוני ולפשיעה, שלא לדבר על הזנחת הילדים, ואף לא לכך שבמגזר הערבי שליט כאוס מוניציפלי בשל הריבוי הטבעי הגבוה בעולם (עוד בנושא זה ראה ביסטרוב וסופר 2007, 2008). מי שמעלה על סדר היום תופעות קרדינליות אלו מואשם בגזענות.

בינואר 2008 התפרסם גיליון מיוחד של כתב העת Law & Ethics and Human Rights, המופיע בברקלי, קליפורניה (גיליון מיוחד, כרך 2, חוברת 1). שותפים בו מספר ישראלים, כולל אנשי משפט. הגיליון עוסק בנושאים עקרוניים ותאורטיים דוגמת חוקיותה ומוסריותה של מדיניות דמוגרפית והשפעותיה על זכויות מיעוטים ונשים, המודל הדמוגרפי האמריקני והגרמני ומגמות בחקיקה האירופית בתחום ההגירה.

בגיליון גם יש התייחסות לנושאים ישראליים כמו החוקיות של תוכנית ליברמן לחילופי שטחים, הלגיטימיות של החוק האוסר איחוד משפחות מקרב הפלסטינים ומוסריותו של חוק השבות.

בהתייחס למאמר העוסק ב"חוקיות ומוסריות של מדיניות דמוגרפית" ברצוני להעיר, כי לדמוגרפיה תפקיד דטרמיניסטי בעולם כולו: בשנת 1935 מנתה אוכלוסיית העולם 2.0 מיליארד, וב-2008 היא מונה 6.7 מיליארד. הכאוס גובר והדמוקרטיות מתקשות לתפקד. ברצוני אף לקבוע נחרצות, כי מי שמתנגד באופן גורף למדיניות דמוגרפית – למשל, במצרים, איטליה, תימן, יפן, הודו, סין, בעזה ובישראל – אינו מודע לכך שגידול אוכלוסייה מהיר מאוד כמוהו כהפסקת הגידול הם תהליכים מסוכנים לכל חברה ויש לנקוט את כל האמצעים הסבירים כדי לשנותם. לעתים הדבר נוגע לקבוצה מוסלמית, כמו במקרה של קוסובו, ולעתים לנוצרים באיטליה. צביעות, מתק שפתיים והתייפיות אינם יכולים לכסות על המציאות הקשה שמולה ניצב העולם.

את תשומת לבי משכה בעיקר העובדה, כי הגיליון הני"ל בחר לעסוק דווקא במדיניות הדמוגרפית הישראלית והתעלם לחלוטין מהמדיניות הדמוגרפית הגזענית של אירופה, אשר במקרים רבים משמשת מודל למשפטנים בישראל: מדוע לא התייחסו הכותבים לחומות שאירופה הנאורה בונה סביב עצמה במלייה (Melilla), בסאוטה (Ceuta), בטנג'יר, במושבות הספרדיות במרוקו ועל חופי ספרד, במטרה למנוע את המשך ההגירה השחורה והמוסלמית לתוכה? מדוע אין כל התייחסות למחנות ההסגר שנבנו על ידי האיחוד האירופי בכל מרחבי אירופה כדי לרכז את השוהים הבלתי חוקיים בדרך לגירושם? מדוע אין הגיליון דן בחוקי ההגירה הגזעניים בהולנד, באיטליה ובדנמרק כנגד מוסלמים וערבים? ומדוע לא נערך בגיליון דיון בגורמים לסיפוח פולין, רומניה ובולגריה לאיחוד האירופי (משום העדפת כוח עבודה בלונדיני ונוצרי על פני כוח עבודה מוסלמי ושחור)? (דיון בנושאים אלה אפשר למצוא בפרסומי (Soffer 2008).

ביוני 2008 יצא לאור ב"עם עובד" הספר "משפט ותרבות בישראל בפתח המאה העשרים ואחת" מאת המשפטן פרופ' מנחם מאוטנר. הספר עוסק בנושא המדינה הליברלית-מערבית, בישראל כמדינה רב-תרבותית ובתפקיד המרכזי של בית המשפט העליון "המזוהה, יותר מכל מוסד אחר, עם הליברליזם המערבי". הספר נועד, כדברי המחבר, "לחזק את זיקתה של ישראל לליברליזם ולמערב" ומציע "להסדיר את היחסים שבין המדינה לקבוצות התרבותיות המרכזיות החיות בה ברוח הרב-תרבותיות".

הבעיה המרכזית בספר, לטעמי, היא היעדר התייחסות למיקומה הגאוגרפי המיוחד של ישראל במזרח התיכון כמרכיב דטרמיניסטי בעבר, בהווה ובעתיד הארץ. לא מצאתי כל נגיעה באיום הקיומי שבו נתונה ישראל – נושא שהדמוגרפיה ממלאת בו תפקיד מרכזי; לא מצאתי בספר כל עיסוק במשמעות של הקשר הבלתי נמנע בין האזרחים הערבים בישראל לבין שכניהם וקרוביהם החיים מעבר לגדר כשביניהם מפרידים לעתים רק 20-25 מ'.

פרופ' מאוטנר מביא שפע דוגמאות של רב-תרבותיות מכל רחבי העולם, אך איננו מתייחס כלל למציאות הייחודית בישראל, הגורמת לכך שלא ניתן לבנות כאן רב-תרבותיות או מדינה ליברלית במודל אמריקני או קנדי. רוב הערבים הישראלים אינם מחפשים אחר רב-תרבותיות עם היהודים, הם מבקשים את ארצם ורוצים חד-תרבותיות ערבית-מוסלמית! (יששכרוף "מוסף הארץ" 1.8.2008; חכם 2006; ריאיון עם גמאל זחלקה ב"מקור ראשון" 4.8.2008). כדאי גם ללמוד מהמציאות בצרפת מה עושה המפגש בין המהגרים החדשים מצפון אפריקה ומארחיהם הצרפתים (רונו 2004).

דבריהם המלומדים של צ'רלס לרמור, שנטל מוף, וויליאם גלסטון ועשרות ההוגים הנוספים המצוטטים אצל מאוטנר אינם רלוונטיים למציאות בקלקיליה-אלפי מנשה, בארז-כרם שלום-עזה, בירושלים, בבית לחם וברמאללה, באום אל-פחם וברהט ולא למזימות הנרקמות נגד ישראל בטהרן, בביירות ובדמשק. המשפטנים יטענו כי אין ישראל ייחודית מבחינת האיומים עליה, אך אין זה נכון, כי אין עוד מקרה בעולם שבו השכנות כולן מאיימות בהשמדתה של המדינה (לרבות מצרים ומרבית אוכלוסיית ירדן).

בניגוד לאי-הבנה לצרכים הייחודיים של ישראל, הופתעתי לגלות בספר הבנה וסלחנות למנהגים מוסלמיים כמו מילת נשים (עמ' 377-378). לאחר דיון נרחב יוצר המחבר סימטריה בין האיסלאם ומילת הנשים בקרבן למהדליה של המדינה הליברלית כמו שימוש בנשים לצורכי פורנוגרפיה, זנות וניתוחים פלסטיים, ללמדך שהאיסלאם אינו גרוע מאחרים (380-381). בסוף הפרק הוא מסייג ואומר כי אין הוא מקבל את מילת הנשים כמו את מילת הגברים וכו' וכו' (אני חוזר, מילת נשים ומילת גברים זוכים לסימטריה אצלו).

הצטערתי על שלא מצאתי בספרו של מאוטנר דיון מפורט על הטרגדיה של מדינת

ישראל המבקשת להיות מדינה ליברלית למופת, אך ממוקמת בין החיזבללה מצפון והחמאס בדרום; או על כי חיילי צה"ל ואנשי השב"כ נאלצים להילחם בטרור המוסלמי, מרחק 15 ק"מ בלבד מהפקולטה למשפטים של תל אביב כדי שמאוטנר וחבריו יוכלו להגות ולכתוב בניחותא ובריחוק האקדמי הראוי על המדינה הליברלית האידאלית.

פרופ' מאוטנר כתב את הספר בארצות הברית, בהיותו מנותק מהמציאות הישראלית הקשה. תלישות דומה אני מוצא אצל רבים מאנשי המשפט, אינטלקטואלים, ליברלים, נאורים, שוחרי טוב ומחפשי צדק מוחלט-וירטואלי בפקולטות למשפטים בישראל ובייחוד באוניברסיטת תל אביב (הממוקמת, כידוע, על אדמות הכפר הערבי שייח' מוניס). אביא שתי דוגמאות להוכחת תלישות זו: כותבת המשפטנית דפנה גולן בעיתון "הארץ" (6.5.2008) "למה לא לדבר עם שכנינו ... על פיוס? למה לא נשמע על החלום שלהם לשוב לבתיהם ביפו, ברמלה בלוד?"; פרופ' מרדכי קרמניצר כותב: "על מנת להצליח במאבק בטרוריסטים חיוני לבודד אותם, פיזית ומנטלית, מן האוכלוסייה אשר מקרבה הם באים" (קרמניצר 2008 : 6). רק מי שאינם מכירים את המרחב שבו אנו חיים, את החברה והמשפחה המוסלמית, את הדמוגרפיה של הפלסטינים ואת מטרתם המוצהרת של הערבים לחסל את ישראל יכול לכתוב משפטים כאלה.

עלי לציין כאן, כי יש אנשי משפט שאינם תלושים מהמציאות הישראלית ומוצאים לנכון לשקלל את הצדק המוחלט עם צורכי הקיום של מדינת ישראל. פרופ' רות גביון היא בעיני נציגתם הבולטת (גביון 2008.7.15, 2006). פרופ' אמנון רובינשטיין הוא דוגמה נוספת למי שמשקלל את הצדק הווירטואלי עם צורכי ישראל, כפי שהדבר בא לידי ביטוי עת שימש יו"ר הוועדה לענין חוק הנישואין ובהזדמנויות רבות אחרות.

על כריכת ספרו של מאוטנר מצאתי את המשפט החשוב הבא: "מי ששולט במשפט מסוגל לשלוט באמצעותו בתרבות ובעקבות זאת גם בתודעותיהם של בני האדם וביחסים החברתיים המתקיימים בין בני האדם". אני מסכים לחלוטין עם משפט זה, ולכן אני מודאג מאוד מאנשי משפט התלושים מהמציאות הישראלית אך מכתביים את סדר היום התרבותי-משפטי של ישראל על פי מודלים אירופיים או אמריקניים שהם לחלוטין בלתי רלוונטיים לישראל, ובכך פוגעים באושיות החברה הישראלית ובכוח העמידה שלה.

התלישות הזאת היא האחראית לכמה פסיקות משפטיות מעוררות תהייה וחרדה,

דוגמת אלה שנפסקו בעניין קציר ורקפת. האין זה מובן מאליו שאם יופסקו מנגנוני הקבלה להתיישבות הקהילתית בפריפריה הישראלית, היהודים פשוט ייעלמו משם? האין זה ברור שאם יהודים ייכנסו להתגורר ביישובים ערביים הומוגניים תגבר האלימות בישראל? תלישות זו אחראית למלחמת ההתשה הנערכת נגד חוק הנישואין ולפעולות נוספות שהמכנה המשותף לכולן הוא קעקוע המפעל הציוני בארץ ישראל, כאילו כבר הגענו לשלווה ולנחלה, אל עידן הפיוס של דפנה גולן.

פסיקות מסוג זה מעכבות את אטימתם של גבולות ישראל ומכבידות על אנשי מערכות הביטחון בניהול מלחמת חורמה נגד איומים יום-יומיים על תושבי ישראל. אזכיר את העיכובים בסיום בניית גדר ההפרדה, בכל הנוגע להחזרת פליטים אפריקנים למקום שממנו באו, להפרעה ללוחמים בטרור, בין היתר באמצעות חיסולים ממוקדים ויתר פעולות הלחימה. הרמטכ"ל לשעבר משה יעלון סיפר בישיבה שהתקיימה בכנס הנשיא ב-5.12.2008 כי כמה פעולות שונו או בוטלו עקב חשש מבתי המשפט ומגורמי משפט אחרים. הוא ננזף על הסנסנותו באותה ישיבה מצד שניים מגדולי המשפט בדורנו (מדובר במשפטנים אלן דרשוביץ וארווין קוטלר שנכחו בדיון, ללמדך שהצדק אינו אחד ומצוי רק בקרב "משפטי הפקולטות" בישראל ובוגריה).

לא פחות חמור הוא חששם של מקבלי ההחלטות במשטרת ישראל בכל הנוגע לאכיפת החוק במגזר הערבי, בין היתר בגין מסקנות ועדת אור ופסקי דין אחרים המביאים מפקדים להסס בטרם הם מחליטים על פתיחת צירי תחבורה חיוניים, על הריסת בתים ואפילו על גביית ארנונה ומס הכנסה (במצאות המשפטית שאנו חיים בה, טוב יעשו מפקדי מערכות הביטחון אם יצאו למשימותיהם מלווים בעורכי דין, שאם לא כן עתידם הביטחוני אינו מובטח להם (כמובן ההתיעצויות עמם יעשו תוך אש חיה והפגזות...)).

מרב עיסוק בזכויות המיעוט שכחו אנשי המשפט את זכויותיו של הרוב. בענין זה אני מצטט מדברי אורגד, המחזיר אותנו לקשר שבין משפט ודמוגרפיה ('הארץ' 21.7.2008):

המחשבה הליברלית ושיח זכויות האדם מכירים בזכות של קבוצות מיעוט לשמור על ייחודן וזהותן התרבותית... הנחה זו נעשית פחות מובנת מאליה בעולם שבו יש הגירה בהיקף חסר תקדים בהיסטוריה... חלקם קוראים תיגר על תרבות המקום... חוקי ההגירה באירופה מבטאים היסטריה דמוגרפית... בעולם בו אנו חיים עשוי הרוב להיהפך למיעוט כתוצאה מחופש הגירה. אנו עדים לתהליכים כאלה באירופה ובארצות הברית.

לסיום הוא כותב: "קהילת הרוב היהודי לא צריכה לחכות להפיכתה למיעוט כדי שתוכל לדרוש הגנה תרבותית-לאומית. חופש גבולות בין ישראל לפלסטין עלול להיות סופו של הפרויקט הציוני" (שם). ואני שואל, האומנם רשאית ישראל לנהל את ענייני המשפט שלה במושגים הלקוחים מהלקסיקון המשפטי של אירופה (המצטיינת, מצדה, במדיניות של אחד בלב ואחד בפה)?

באווירה המשפטית שבה אנו חיים (בג"צ, פרקליטות, היועץ המשפטי, מומחי משפט בפקולטות השונות, התקשורת המושפעת מהם והמשפיעה עליהם) משותקת יכולתה של המערכת השלטונית ליזום, לקדם ולפתח במהירות ובאגרסיביות פרויקטים לאומיים חיוניים דוגמת מערכות תחבורה יעילות, התפלת מים, אכיפת החוק, פתרון טרגדיית הבדווים בדרום, חיסול תופעת הבנייה הבלתי חוקית (האופיינית בעיקר במגזר הערבי), סגירת גבולות ישראל ובמניעת הצפתה של המדינה בסמים ובאנשים לא רצויים, ובעיקר במלחמת חורמה בכל מי שמתיש את ישראל במלחמה בלתי פוסקת.

לענין זה ראוי לצטט הערות מדבריו של יעקובסון ב"הארץ" (28.8.2008) שם כתב תחת הכותרת "שעתו של שופט" את הדברים הבאים בענין שופטי בג"צ שהתבקשו להתערב בהחלטה על שחרור אסירים פלסטינים: הערות שופט: "מחווה לאבו מאזן? אותי זה לא מעניין"; "יש חידוש במהלך שחרור זה משום שהוא לא נעשה כנגד תמורה כלשהי". מדוע שופטי בית המשפט העליון בישראל מתערבים בעניינים השייכים למדינאים? מן הראוי שיתחילו לעסוק בעניינים שלשמם מונו.

הקשר ההדוק בין דמוגרפיה לבין קיומה של ישראל היהודית-ציונית-דמוקרטית

מאסה קריטית של יהודים – תנאי להקמת מדינת ישראל

הסוגיה הדמוגרפית מלווה את הציונות מאז ראשיתה. המטרה המרכזית שלשמה הוקמה מדינת ישראל והזכות קיומה הן היותה בית ליהודי העולם. מטרה זו לא יכלה להתגשם ללא מאסה קריטית של יהודים בארץ ישראל, מאסה שהלכה וגדלה עם כל גל עלייה. גם יכולת ההגנה של ישראל מפני מדינות ערב, שסירבו להכיר בה, נבנתה מתוך אוכלוסייתה, וככל שזו גדלה – גדלה אף יכולת ההגנה.

גם לאחר הקמתה של מדינת ישראל, הדמוגרפיה היא נושא מרכזי הנוגע לקיומה.

רוב יהודי הכרחי לקיום מדינה דמוקרטית יהודית

בקרב ישראל נותרה אוכלוסייה ערבית גדולה שאיננה מזדהה עם החזון הציוני. אוכלוסייה זו היא בגדר אתגר קיומי, ההולך ומכביד בשנים האחרונות. חיוני לשמור רוב יהודי ניכר מול גידולה של האוכלוסייה הערבית. החשש מפני אובדן הרוב היהודי היה הגורם העיקרי שמנע את סיפוח שטחי יהודה ושומרון למדינת ישראל והוא אף הגורם העיקרי שהביא את אריאל שרון להתנתק מרצועת עזה.

כפי שניתן לראות בטבלה 1, בשנת 2008 עמד שיעור האוכלוסייה הערבית בכל שטחי ארץ ישראל (בין הירדן לים) על 46.36% עם ערביי עזה, ועל 38.2% ללא ערביי עזה. התחזית לעתיד מראה כי בשנת 2025 יעמוד שיעור האוכלוסייה הערבית בכל ארץ ישראל על 55% ובלי ערביי עזה על 45.9%. ברור שאם לא יחול מפנה גאופוליטי משמעותי ויימשך הסיפוח הזוחל של יהודה ושומרון לישראל, תמצא עצמה ישראל בתוך כ-20 שנה עם מיעוט יהודי ברחבי ארץ ישראל המנדטורית, ולכך השלכות קרדינליות על המשך קיומה כמדינה יהודית. במצב כזה תהפוך ישראל ל"מדינת כל אזרחיה", ויש בסיס מוצק לחשוש כי משמעות הדבר תהיה היעלמות היהודים מהמזרח התיכון (כשם שאנו עדים בהווה להיעלמות הנוצרים מאזור זה).

טבלה 1: הרכב האוכלוסייה בארץ ישראל 2008 ; 2025 (במיליונים)

	2008	%	2025	%
יהודים	5.500	50.8	6.510	43.5
אחרים (שאינם ערבים)	0.320	2.9	0.390	2.5
ערבים בישראל	1.450		2.300	
ערביי הגדה המערבית	2.140		3.550	
ערביי רצועת עזה	1.400		2.570	
סה"כ ערבים בארץ ישראל	4.990	46.36	8.420	55.0
סה"כ אוכלוסייה בארץ ישראל	10.810	100	15.320	100

מקורות: למ"ס ישראלי ופלסטיני 2007-2008

הדמוגרפיה של הפלסטינים והשלכותיה על ישראל

אם נכונה התחזית שאוכלוסיית רצועת עזה תכפיל עצמה (ואף למעלה מכך) בתוך 25 שנים, הרי צריך להאמין בנסים כדי להישאר אופטימיים בכל הנוגע לעתידה היא ולעתיד היחסים עם האוכלוסייה היהודית השכנה לה באזור שדרות, אשקלון ופתחת שלום. תהליכים דומים צפויים בקרב ערביי יהודה ושומרון, ואין ספק כי הם ישליכו

על שכניהם (ויש לזכור כי המרחק בין יהודה ושומרון לבין מרכז תל אביב הוא 15 ק"מ בלבד). הדרך הלוגית היחידה למנוע תחזית קשה זו היא להביא לפיתוח מהיר של העם הפלסטיני. מיד לאחר הסכמי אוסלו הועברו לשם כך לפלסטינים כ-3.0 מיליארד דולר, אבל אלה נעלמו ואינם (חלק נכבד מהם מצוי בחשבון הבנק של סוהא עראפאת). אזורי התעשייה שישראל הקימה עבורם נשרפו כולם על ידי פלסטינים. היציאה לעבודה בישראל הופסקה שוב ושוב עד שפסקה לחלוטין בעקבות פיגועי טרור שהיו מעורבים בו גם מי שיצאו לעבודה.

טבעת איבה סביב ישראל

בשנת 2008 מתגוררים ב"מדינת תל אביב" (בין גדרה לחדרה) כ-3-4 מיליון יהודים. אלה מוקפים בטבעת של כ-8.0 מיליון פסטינים (הכוללים ערבים ישראלים, ערבים מירדן ואחרים) שאינם מכירים במדינת ישראל. בתוך 20 שנה יגיע מספר היהודים באזור זה ל-5.0 מיליון, ובטבעת הפלסטינית הקרובה יהיו כ-12-13 מיליון נפש. בטבעת מעט רחוקה יותר מתגוררים 10 מיליון בני אדם בשנת 2008. רובם סובלים ממחסור קשה במים ובצורכי קיום חיוניים, ומנהיגיהם, במקום לדאוג לאספקת צרכיהם הבסיסיים, מסיתים אותם נגד ישראל. בטבעת השלישית כ-200 מיליון מוסלמים מוסתים נגד ישראל והציונות. בכל הטבעות הללו חיים מיליוני בני אדם השבים ומדגישים כי אינם מקבלים את ישראל היהודית במרחב מוסלמי זה.

שינויים ביחסים הדמוגרפיים בין יהודים וערבים בתוך ישראל

הדמוגרפיה תמשיך להיות נושא מרכזי גם בתוך ישראל גופא, שכן בשנת 2008 מהווה המיעוט הערבי בישראל 18.4% מכלל האוכלוסייה (ללא הדרוזים ולרבות ערביי ירושלים, שהם אינם אזרחי ישראל אלא תושבי ירושלים). בשנת 2025 תהיה האוכלוסייה הערבית כרבע מכלל אוכלוסיית ישראל. משקלם האלקטורלי של ערביי ישראל יגבר, ובה במידה יגברו הלחצים להפוך את ישראל ממדינה יהודית-ציונית ל"מדינת כל אזרחיה" על כל המשמעויות הנובעות מכך.

משקלם הדמוגרפי של ערביי ישראל יגבר במיוחד באזורים שבהם הם רוב מוחלט (כך בגליל המרכזי-ההררי, באזור ואדי ערה, באזור המשולש וגם במרחבי הנגב הצפוני, שם מתגוררת אוכלוסייה בדווית שריבויה הטבעי – 5%-5.5% בשנה (שיא עולמי)). אין ספק שיהיו דרישות לסיפוח אירינדנטי אל המדינה הפלסטינית או להיפרדות מישראל בדרכים אחרות, או ניסיונות לחיסולה של ישראל מבפנים. יטענו המשפטנים

ועמיתיהם האקדמאים, כי מאוויים אלה של ערביי ישראל הם תוצאה של קיפוחם ושל נחיתותם הכלכלית, ועל כך אשיב: האם הסכסוך היהודי-ערבי קשור לקיפוח – או להתנגדות מוחלטת של העולם הערבי לעצם קיומה של מדינה יהודית באזור? ובאשר לעצם טענת הקיפוח ורמת החיים הנמוכה של המגזר הערבי, שוב עלינו לחזור לענין הדמוגרפיה (אין אנו עוסקים במזרח ירושלים, שם הקיפוח קיים וגם אינו משרת את חסידי העיר ש"חבורה לה יחדיו").

אדם המעדיף להוליד עשרה ילדים, 50 ילדים ואפילו 150 (במגזר הבדואי, מכמה נשים) מאשר ללכת לקונצרט או לנסוע לחוץ לארץ עושה את בחירתו האישית באופן מודע, מתוך הכרה ברורה בהעדפותיו. גם מי שבחר להוליד ארבעה ילדים מתוך כוונה שיוכל להעניק להם תמיכה כלכלית סבירה בחר זאת במודע. לחרדים ולמוסלמים יש העדפות אחרות, ועל כן אל להם לבוא בטענות לממסד על קיפוח. יש לא מעט חוצפה בהבאת עוד ועוד ילדים לעולם כשאינך יכול לפרנסם ואתה תובע את המדינה לעשות זאת במקומך.

ולגבי הטענה בדבר מצבם הכלכלי הקשה אצטט מדבריה של ערובה רינאווי-פואח'רי, מומחית לפרסום ולשיווק במגזר הערבי:

האמונה הרווחת היא שהערבים עניים ואין להם כסף. לפי מחקרים שאנו עורכים, 60% מהאוכלוסייה הערבית היא בעלת הכנסה ממוצעת ויותר. דברים אלה סותרים את נתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, לפיהם כל משפחה ערבייה שנייה בישראל היא ענייה. הפער בין הנתונים נובע ממספר סיבות: האחת, במגזר הערבי אין חשבונות בנקים ואין צ'קים ומרבית העסקים מתנהלים בשוק שחור ואינם מדווחים ללשכה המרכזית לסטטיסטיקה. השנייה, סל צריכה בכפר הערבי ירכא זול הרבה יותר מסל צריכה בתל אביב. הסיבה השלישית היא שלרוב הערבים בישראל אין כמעט הוצאות דיוק, שכן הם בעלי דירות ומתגוררים עם המשפחה המורחבת. במגזר הערבי אין תרבות של ישיבה בבתי קפה או הליכה לקונצרטים, משום שתרבות הצריכה במגזר הערבי שונה כל כך מזו של המגזר היהודי, הרי הקריטריונים לעוני הנהוגים במגזר היהודי אינם מתאימים לבדיקת דרגת העוני במגזר הערבי.

לדעתה של המומחית, רוב האוכלוסייה של המגזר הערבי מצויה באשכולות 5-6 מתוך 10 ולא באשכולות 1-2, כמקובל בפרסומי העוני של עמותת סיכוי והמוסד לביטוח לאומי.

אפשר להוכיח את צדקת טיעוניה גם בדרך אחרת. מי שמבקר ביישובים ערביים (פרט לפזורות הבדווים בדרום הארץ) יכול להתרשם בעצמו מהבתיים הפרטיים המרווחים, דו-קומתיים או תלת-קומתיים וגם ארמונות פאר, מהמכונות המודרניות והיקרות, מהחתונות המפוארות שמושקעים בהן סכומים גדולים (30-50 אלף דולר לחתונה), ממספר הסטודנטים המוחזקים על ידי משפחתם באוניברסיטאות בישראל או בירדן, מרמת הלבוש. אין זו אוכלוסייה של עניים.

ובאשר לדרום הארץ, שם יש פועלים בדווים המוכנים לבוא לעבודה החקלאית רק אחרי השעה 10:00, כדי שיספיקו לגשת בבוקר ללשכת העבודה ולהירשם כמובטלים, ללמד שדמי האבטלה אינם מקור הכנסה יחיד אצלם אלא תוספת.

על ההכנסות מן הביטוח הלאומי בגין מספר הילדים כבר עמדנו למעלה, ועל ההכנסות האחרות בין גבולות מצרים לירדן ראו פרסום שלי ושל עמיתתי (סופר וביסטרוב 2007). אם כך, מדוע מצבם של הבדווים כה נחשל? על הריבוי הטבעי הגבוה בעולם דנו למעלה. נוסף על כך, המעבר מנדידה לשיבת קבע קשה בכל מקום בעולם וגם כאן, אלא שכאן נוספים שיקולים פוליטיים ונדל"ניים, ועל כן אין היענות של הבדווים לעבור ליישובי קבע ולהתקדם. מלבד זאת, הם מתגוררים בשוליים הלאומיים ומצבם ירוד כמו זה של תושבי ירוחם, דימונה, מעלות, צפת, ערד וסחנין, ושל כל מי שמתגורר הרחק מ"מדינת תל אביב".

שינויים ביחסים הדמוגרפיים בין חילוניים ודתיים

סוגיות דמוגרפיות נוספות עומדות על סדר יומה של ישראל: היחסים הדמוגרפיים בין חילונים ודתיים במדינה נמצאים בתהליך שינוי: בקרב האוכלוסייה החילונית הולך ויורד שיעור הריבוי הטבעי וגדלים ממדי ההגירה השלילית. בקרב האוכלוסייה החרדית והדתית לאומית נמשך הריבוי הטבעי הגבוה, וככל שעולה כוחה האלקטורלי של אוכלוסייה זו כך עולות תביעותיה. מדיניות הרווחה של מתן קצבאות גבוהות למשפחות מרובות ילדים מרוששת בהדרגה את הקופה הציבורית. האוכלוסיות החרדיות מסתייגות מהאתוס הציוני ומסרבות לשרת בצה"ל ולקחת חלק בחובות המדינה, ומספרם היחסי של המשרתים בצה"ל יורד. משמעות התחזקות הדמוגרפית של המחנה הדתי לאומי היא גידול בהגירה לשטחי יהודה ושומרון וגידול דמוגרפי של יישובי המתנחלים. ב-2008 נאמד מספר המתיישבים ביהודה ושומרון (ללא ירושלים) ב-280,000 נפש ושיעור גידולם מגיע ל-3-5 אחוזים בשנה! בעוד המתנחלים מאמינים

ומקווים שערביי פלסטין יעזבו את הארץ, הם מקרבים, יותר מכל גורם אחר בחברה הישראלית את הקמתה של מדינה דו-לאומית בארץ ישראל. **הדמוגרפיה אף משנה את המציאות הסביבתית באופן שהוא קריטי לקיומנו.**

צפיפות אוכלוסייה ומשמעויותיה

בשנת 2008 הפכה ישראל למדינה השנייה הצפופה ביותר בעולם המערבי (אחרי הולנד, שם הצפיפות היא 399 נפש לקמ"ר ובישראל 350 נפש לקמ"ר). אם ננכה מישראל את הנגב המדברי התופס 60% משטחה, נגיע לצפיפות של 845 נפש לקמ"ר (ב-2007), צפיפות גדולה כמעט פי שניים מזו שבמדינות המערביות הצפופות – בריטניה, יפן, בלגיה והולנד. צפיפות רבה משמעותה הידרדרות בכל המשתנים המשייכים מדינה לחבורת המדינות המפותחות – איכות הסביבה, איכות החינוך, זמינות המשאבים ותכנון. במרחבי יהודה, שומרון ועזה המציאות קשה פי כמה. כבר היום חסרות שם מערכות תשתית מסודרות של מים זורמים, תחבורה, חשמל ותעסוקה (ביסטרוב וסופר 2007).

התחזית (טבלה 1) מראה כי ב-20 השנים הבאות יתווספו לאוכלוסיית ארץ ישראל המערבית כ-5.0 מיליון נפש, רובם מאוכלוסיות חלשות (ערבים וחרדים). אם לא ניערך לקראת מצב כזה, נגיע במהירות רבה לתנאי חיים של עולם מתפתח, ואז נוסף על הסכסוך על הבסיס הלאומי יש לצפות להתפרצות סכסוכים על בסיס אקולוגי סביבתי.

יש גם להניח שנתונים כאלה ירתיעו נוער יהודי איכותי מלעלות לארץ ויעודדו הגירה שלילית של נוער ישראלי איכותי. סיטואציה כזאת תשפיע אף היא על עתיד ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית, והיא עלולה להפוך בהדרגה לעוד מדינה מזרח-תיכונית מתפתחת ומאוד לא דמוקרטית. הכנסת והמערכת המשפטית בישראל אינם מעכלים מציאות חדשה זו, וכך הם מאיצים את קריסת המערכות בישראל.

פריסת האוכלוסייה בתוך גבולות ישראל וסכנותיה

הנתונים מלמדים על מגמה של התכנסות האוכלוסייה היהודית למרכז המדינה. בשנת 2008 חיים ב"מדינת תל אביב" 3.0 מיליון יהודים, שהם כ-55% מכלל היהודים בישראל. באזור באר שבע מהווים היהודים 50% מהתושבים ובגליל המרכזי – רק 25%. גם בירושלים נמשכת הירידה בשיעור היהודים. קיימת סכנה שבפריפריה הננטשת

מיהודים תתפתח דרישה לאוטונומיה חד-תרבותית ערבית-מוסלמית (ביסטרוב וסופר 2007). יש בעולם תקדימים רבים לדרישת אוטונומיה חד-תרבותית באזורי השוליים הלאומיים – בקוסובו, סלובקיה, קוויבק, בלגיה, ליטא, לטוניה, אסטוניה, כורדיסטן, טימור, סודן, גרוזיה, קורסיקה וסקוטלנד. השאיפה לחד-תרבותיות מתבטאת בין השאר – בכל ארצות המזרח התיכון המוסלמיות לרבות מצרים – ביחסן למיעוטים ובמאמצים לסילוקם מן האזור, בעיקר לנוצרים.

מי שענינו בראשו מבין כי טבעת אוטונומית מוסלמית סביב "מדינת תל אביב" אינה מבטיחה לישראל תוחלת חיים ארוכה. האם זו גזענות להתריע על תהליכי התכנסות היהודים ל"מדינת תל אביב" והפקרת הפריפריה עד לאובדן מדינת ישראל? גם אם התשובה היא חיובית, אני גאה להימנות עם המתריעים (ביסטרוב וסופר 2007, 2008).

אסכם פרק זה ואומר, כי הנושא הדמוגרפי שהיה דטרמיניסטי במשך כל שנות קיומה של ישראל מוסיף להיות כזה, והוא זה שיכתוב את עתידה בשנים הבאות. כדאי שגם משפטנים ואקדמאים אחרים יבינו זאת. מי שמתעלם מהשיקולים הדמוגרפיים לא רק טומן ראשו בחול אלא אף מסכן את קיומנו במזרח התיכון.

דיון

נוכח הנתונים הדמוגרפיים שהובאו לעיל עולה שאלה כבדת משקל: מהי הדרך להתמודד עם הבעיות הקשות שמציבה הדמוגרפיה בפני קיומה של ישראל כמדינה יהודית, ציונית ודמוקרטית?

התמודדות עם הצפיפות

מן הנאמר לעיל עולה, כי האיום המיידי על ישראל של 2008-2030, איננו רק הסכסוך היהודי-ערבי, אלא הצפיפות האנושית המביאה לקריסת המערכות בישראל. דווקא בסוגיה זו יכולה מנהיגות אחראית לעשות רבות – על פי המודל של סינגפור והונג-קונג, המצליחות לפרוח למרות הצפיפות הרבה בהן. על ישראל לדאוג לפיזור האוכלוסייה להפנייתה למדבר ולצפון, להקים מתקני התפלה גדולים, לדאוג לשריפת אשפה ולסילוקה מנוף חינו, לכוון את הבנייה לגובה ואולי גם לצאת לים הרדוד באזור אשדוד-אשקלון. יש לאכוף את החוק, לשים דגש על חינוך איכותי, לקדם הנחת תשתיות ואמצעי הסעה המוניים על פי המודל היפני. חיוני לייצב גבולות קבע אטומים

כדי למנוע את הצפת ישראל במהגרים לא חוקיים (מאז פתיחת הגבולות ב-1967 נכנסו לישראל באופן בלתי חוקי כ-300,000 ערבים. רק בשנת 2008 נכנסו לישראל כ-7000 אפריקנים המכונים בלשון "פינופי זכויות האזרח" – "פליטי דארפור" (בסעיף הבא אפרט ואסביר). אפשר לעשות לא מעט, אך יש להתחיל כל זאת מיד, שכן שנת 2025 או 2030 כבר בשער.

מודעות של אנשי מערכות המשפט לחיוניותם של פרויקטים אלה אולי תקטין את המכשלות המשפטיות והבירוקרטיות לביצועם.

התמודדות עם חדירה של מהגרים לא חוקיים (ערבים ואחרים) לישראל

כל מי שענינו בראשו והעוקב אחר תהליכים המתרחשים במרחבי המזרח התיכון הערבי-מוסלמי יכול להבין, כי אם יהפכו היהודים למיעוט בישראל, תאבד ישראל את זהותה היהודית, ובדרך זו או אחרת יביא הדבר להסתלקותם של היהודים מכאן. האמצעי הראשון למניעת הפיכתם של היהודים למיעוט בישראל הוא אטימת גבולות המדינה. הסכמי השלום עם שכנינו הפלסטינים עדיין אינם עומדים בפתח, ואיננו יכולים לחכות עד שייקבעו גבולות קבע בהסכמה. עלינו לאטום את הגבול מהר ככל האפשר, ומי שמפריע לכך מחבל בביטחון ישראל.

אמצעי נוסף הוא חוק הנישואין שנועד להילחם בקנייה המאסיבית של נשים מהמדינות השכנות המייבאות בעקבותיהן את כל משפחת המקור שלהן (מאז 1967 נקנו והובאו לישראל יותר מ-10,000 נשים כאלה). חוק זה אף נועד להילחם בתעשיית הנישואים הפיקטיביים הנשענת על שאיפתם של פלסטינים לקבל תעודת זהות ישראלית. מן הראוי שמערכת המשפט תבחן את "מידתיות" הצדק הווירטואלי מול "מידתיות" הקיום היהודי. ראוי לציין, כי מדינות אחרות ובהן הולנד, דנמרק ואיטליה מנסות להגן על זהותן על ידי חוקים דומים לזה ואף קיצוניים יותר.

יש לעצור את פלישתם של מי שהתקשורת מכנה אצלנו "פליטי דארפור". מי שיבדוק את מפת אפריקה יגלה שאי אפשר להגיע ברגל מדארפור לישראל, שכן מדבר סהרה הגדול הוא מחסום בלתי עביר. ראיונות שערכתי בכלא קציעות (2008) העלו, כי פליטי דארפור כביכול הם אנשים מרחבי אפריקה ששמעו כי ישראל מתייחסת היטב לפליטים. הם קנו כרטיס טיסה לקהיר, משם נסעו במוניות מיוחדות לאל-עריש, שכרו בה את שירותיו של מדריך שהובילם לגבול ישראל והנחה אותם לעבור אותו ולהמתין

שם לישראלים יפי הנפש שידאגו למחסורם. משהצליחו לחדור לישראל, מיד הם שולחים הודעות המעודדות את קרוביהם וידידיהם לעשות מסלול דומה.

ישראל אינה מסוגלת לקלוט אלפים ומאות אלפים של מהגרים מאפריקה המבקשים לשפר את תנאי חייהם (ראו נתוני חדירה לישראל למעלה). כאן המקום לשוב ולציין, כי אירופה הנאורה, המשמשת סמן ימני לליברליזם הישראלי, גירשה ב-2006 יותר מ-100,000 "פליטים" כאלה (למשל 25,000 מצרפת, 33,000 מספרד) בחזרה לארצות מוצאם!

התמודדות עם הטרור

הטרור קשור אף הוא בדמוגרפיה. הריבוי הטבעי של שכנינו מביא לעוני, למחסור, לשחיתות לייאוש (עזה כמודל), המתנקזים, כפי שאנו עדים, לאיום על ישראל ולפעילות טרור נגדה. התחזית לעתיד (טבלה 1) מעידה על המשך התהליכים הללו, ולפתחנו מונחת השאלה – כיצד על ישראל להתמודד עם איומי הטרור הקשים הללו.

גם בעניין זה אני מצפה מאנשי משפט לשקלל את הצדק המוחלט עם צורכי החיים החיוניים של ישראל. האם על צה"ל להימנע מלפגוע במחבלים המתכננים לבצע פיגועים בישראל משום החשש שיפגע באוכלוסייה אזרחית המעניקה מחסה למחבלים? האם יש לחוס על אזרחים אלה ולא לחוס על חיי אזרחינו שבהם עומד לפגוע מחבל? אני מציע לשנות את השיח הציבורי שיזמו אנשי משפט שונים בישראל, אשר קבעו כי כל סיכול הוא פשע מלחמה וכללו בכך גם הריסת בתים ואת בניית גדר ההפרדה, ולומר להם את ההפך – משפטן המונע חיסולו של מחבל ומאפשר בכך חדירתו של מחבל מתאבד לשטח ישראל, אינו יכול לרחוץ בניקיון כפיו, יש לו יד בפיגוע, ומעשיו עלולים להיחשב לפשעי מלחמה. עיתונאי שפרסם שם של משתף פעולה בעיתונו למרות שהזהר כי הוא חורף את דינו של האיש והנ"ל נרצח בגין פרסום זה, יובא לדין כפושע מלחמה (על מקרה אמיתי שאירע סיפר איתן הבר ביום עיון לזכרו של זאב שיף ביום 4.9.2008 במרכז למחקרים אסטרטגיים בתל אביב).

התמודדות עם נטישת הפריפריה וההתכנסות ל"מדינת תל אביב"

התשובה לבעיה זו היא פיזור אוכלוסייה אגרסיבי. לא אמנע אף משימוש במונחים "ייהוד הגליל", "ייהוד הנגב" ו"ייהוד ירושלים", המוקצים על ידי מבקרי הרבים. פעולות אלה יביאו ברכה רבה לתושבי הגליל, הנגב וירושלים, יהודים וערבים כאחד,

כפי שכבר הוכח. החלטות משפטיות מסוג אילו שנגזרו על היישובים רקפת וקציר מונעות את יעדיה של מדיניות פיזור האוכלוסייה, ובכך מסכנות את קיומו של המיעוט היהודי במזרח התיכון. מי שמונע את ייחוד הגליל מזרז בעצם את המרד הערבי הבא בישראל, שכן שוליים "נקיים מיהודים" מזרזים מהלכים אירידנטיים שסופם אלימות בין הקבוצות השונות המרכיבות את החברה בישראל. במילים אחרות, כל יהודי הנוטש את השוליים ומתכנס לגוש דן מזרז מחד גיסא את סופה של ישראל ומאידך גיסא בשלבי הביניים של התהליך מביא לאלימות רבה בשוליים. זאת אין מבינים לדאבוני אנשי אקדמיה ומשפט.

סיכום

במאמר זה ניסיתי להבהיר כי הביקורת (בייחוד של אנשים בפקולטות למשפטים) נגד העיסוק בדמוגרפיה נובעת מבורות ומחוסר הבנה של יסודות הסכסוך היהודי-ערבי, של הלכי הרוח בקרב מנהיגי האיסלאם באזור ושל הגאווה-דמוגרפיה של הארץ ושכנותיה. כאשר על כף המאזניים מונחת שאלת קיומה או חידלונה של ישראל מול ערכים דמוקרטיים על פי המודל האירופי המתחסד וערכי הצדק והרב-תרבותיות הווירטואליים – ראוי שיהיה ברור איזו כף מכריעה.

אני מחפש את הדרך לשמור על נאורות בצד הדאגה לקיומה של מדינת ישראל. יש בקרבנו אנשים, ביניהם אנשי הפקולטות למשפט, הדואגים בעיקר לצדק המופשט, ובמרדף אחריו שוכחים את בעיית הקיום היהודי במרחב המטורף של המזרח התיכון. בין השאר, הם אחראים לשימוש הלא מאוזן במושג "מידתיות". מדוע אין הם שוקלים אם כן את ה"מידתיות" של האיום הדמוגרפי?

בדבריהם ובמעשיהם הם מחלישים את כוח העמידה של מערכת הביטחון ומלעיטים את החברה הישראלית במסרים הלקוחים ממקומות רחוקים ומזויפים – ויש לכך השלכות גורליות. במגזר הערבי בישראל הם יוצרים אשליה, כי הציונות סיימה את דרכה וכי אפשר לעבור לשלב הפוסט-ציוני, ל"מדינת כל אזרחיה". הם מניעים ארגונים דוגמת עדאלה לפרסם מסמכים מוקצנים, כמו "החזון העתידי של ערביי ישראל" ו"הצהרת חיפה", הגורמים להקצנה ברחוב היהודי, שתוצאותיה עלולות להיות הרות אסון (אירועי עכו אוקטובר 2008 או שפרעם הם עדות לכך).

מצויים בקרבנו כאלה שבשם הליברליזם המערבי חוברים לליברלים אנטישמים

באירופה ומנהלים מלחמת חורמה נגד ישראל. כמה עורכי דין ואקדמאים ישראלים חברו למשל לזיוזה בובה (José Bové) מהשמאל הרדיקלי בצרפת, שחבר מצידו לאיסלאם הקיצוני בצרפת, או דוגמת ה"כנופיה" האקדמית-בריטית ישראלית שהכריזה חרם על האקדמיה הישראלית ויחד הם נלחמים נגד ישראל והציונות ("ישראל" ו"ציונות" מחליפים את המילה "אנטישמיות").

היהודים בארץ ישראל נתונים במתקפה בלתי פוסקת מצד שכניהם מאז תחילת ההתיישבות היהודית המודרנית בארץ ישראל. המתקפה הזאת לא התחילה בשל מלחמת 1967 או בשל ההתנחלויות – טענה המושמעת בפי אנשים שאינם מצויים בתולדות הסכסוך היהודי-ערבי (למרבה הצער, חלק מאנשי האקדמיה שייכים לקטגוריה זו). על ידי ניסיונות לקעקע את הציונות הם דוחפים חלקים גדולים בחברה היהודית הציונית להקצנה, וברגעים אלה ממש צצות עשרות התאגדויות, עמותות וארגונים היוצאים להילחם במסרים המסוכנים של מקעקעי המפעל הציוני למיניהם וגם בעיוותי מערכת המשפט בישראל. הביקורת ההולכת ומתרחבת של הציבור על בתי המשפט היא מסמר נוסף בארון הקבורה של הדמוקרטיה הישראלית, והאשמה מוטלת במידה רבה על כתפי אנשי מערכת המשפט, שנדמה כי אינם מחוברים למציאות הישראלית.

כמי שעוסק בחינוך במשך עשרות שנים מטרידה אותי השאלה, כיצד ייתכן שאנשי אקדמיה ישראלים, בייחוד סוציולוגים ואנשי משפט, יכולים להיות כל כך זרים ומנוכרים להיסטוריה ולגאוגרפיה הציונית, לשורשי הסכסוך הקשה בין יהודים לערבים, להוויה הישראלית ולמלחמת הקיום היום יומית שבה נתונה ישראל.

מקורות

אורגד, לי (2008). ומה עם זכויות הרוב. הארץ, 21.7.2008.

ביסטרוב, י' וסופר, א' (2007). *מדינת תל אביב – איום על ישראל*. חיפה: קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה.

ביסטרוב, י' וסופר, א' (2008). *ישראל 2007-2020 על דמוגרפיה וצפיפות*. חיפה: קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה.

גביון, ר' (2006). *תנאים לשגשוגה של מדינת ישראל*. חיפה: מוסד נאמן, הטכניון.

גביון, ר' (2006). *שוויון אזרחי איננו חופש הגירה*. הארץ, 15.7.2008.

- גולן, ד' (2008). מחשיכה לאור גדול. הארץ, 6.5.08.
- יששכרוף אבי, (2008), בנו של ראש חמאס בגדה: אנשי הארגון חסרי יושר ומוסר, הארץ, 1.8.2008.
- וסרמן, ל' (2008). שרליה שרון של ההיסטוריונים הישנים. הארץ, 1.8.2008.
- זחאלקה, ג' (2008). הכרה בציונות ובישראל זה ייהרג ובל יעבור. מקור ראשון, 4.8.2008.
- חכם, ד' (2006). ותמלא הארץ חמאס. חיפה: קתדרת חייקין לגאואסטרטגיה.
- יעקובסון, א' (2008). שעתו של שופט. הארץ, 28.8.2008.
- מאוטר, מ' (2008). משפט ותרבות בישראל בפתח המאה העשרים ואחת. תל אביב: עם עובד.
- ניצן, ט' (2007). גבולות הכיבוש. נדירותו של אונס צבאי בסכסוך הישראלי-פלשתיני. ירושלים: האוניברסיטה העברית.
- צימרמן ב', זייד ר' וויז, מ"א (2006). פער המליון: האוכלוסייה הערבית בגדה המערבית וברצועת עזה. רמת גן: מרכז בס"א, אוניברסיטת בר אילן.
- קרמניצ, מ' (2008). טרור ודמוקרטיה והמקרה הישראלי. המשפט, כ"ח, 2-12.
- רון, י' (2004). חברה מוסלמית במשבר: גאות ההגירה לאירופה, מוקדי משבר: המזרח התיכון 2004. (בעריכת יוכי וינטרוב), תל אביב: מרכז משה דיין, 118-107.
- שטרנהל, ז' (2008). בין חברון ליצהר גוועת הציונות. הארץ, 8.8.2008.
- שטרנהל, ז' (2008). דמוקרטיה של אדונים – ישראל עולה על מסלול האפרטהיד. הארץ, 10.7.2008.

Demography and Human Rights (2008). *Law and Ethics of Human Rights*, 2(1).

Soffer, A. (2008). The Connection between Demography and National and International Security – The case of the E.U. *National Security and the Future*, 9(1-2), 7-21.